

істинна справа філософії». І не лише філософії, додамо ми, а й усіх інших видів мистецтва, і літератури – не в останню чергу.

І повернімося до Нового Заповіту: «Досить і того, щоб учень був, як учитель», – говориться в Євангелії від Матвія. Та, як віддавна повелося, учитель від Бога, творець образків Срібної землі заохочує кожного зі своїх численних учнів хоч на йоту його перевершити: «Без цього немає справжньої наукової школи, немає розвитку та плідної співпраці».

Найвищий ступінь майстерності рецензента, дослідника, інтерв'юера – ведення з рецензованим автором діалогу, витриманого в ключі мови філологічних категорій. Враження кожного з авторів статей від знайомства (чи то особистим, чи з книжок) з авторитетним філологом М. Зимомрею, із його художніми та науковими творами, своєю чергою, зумовлюють усі подальші сприйняття та переживання, й у результаті формується портрет унікальної людської особистості з лише їй притаманним складом розуму, волі, душі. І, без сумніву, майстер здатен прозріти нові й нові штрихи цього портрета. Для чого ? Щоб, пізнавши алгоритми творчої стихії сучасника, йти далі...

Євген Пащенко, д-р фіолол. наук, проф. (Загреб)

Від Франкового краю до Хорватії і Боснії

Нещодавно опубліковано книгу “Дорогою у світ пізнання” (Дрогобич, Посвіт, 2016), що містить розповідь про подорож представників інтелігенції з Дрогобича до українців, які проживають на теренах Хорватії та Боснії. Автори книги – Михайло Сікора, Микола Зимомря, Любомир Сікора, Надія Козар. Книга невелика за змістом, але сповнена великого простору – не лише територіального, як маршрут поїздки з-за Карпат до Хорватії та Боснії – до тамтешніх українців, а й перш за все почуттями добра до

земляків, багатством інформації, імен, постатей. У вступному слові, названому “Плодотворність стежки: від серця до серця” автор Михайло Сікора, голова Дрогобицької районної ради, говорить про роль і значення українців у світі у збереженні національних традицій, розвиткові зав’язків з історичною батьківщиною. Говорячи про історію розселення українців-русинів на юго слов’янських теренах, автор наголошує на стійкості людей у відсічі злу: “Лиховісна війна на Балканах розпочата 1991 року можновладцями Сербії, спричинила українській спільноті величезні втрати... На жаль, у зоні військових дій опинилися десятки тих сіл і містечок, де спільно проживали українці. Сотні українців віддали життя за незалежність Хорватії... Та в останні роки, неначе Сфінкс з попелу, відроджується культурно-освітнє життя в Хорватії, Словенії, Боснії і Герцеговині”, - зазначає автор. Далі – йде розповідь про подорож, що виникла як відповідь на запрошення етнологічному товариству “Бойківщина”, який очолює Любомир Сікора, з боку Спільки українців імені Тараса Шевченка у місті Баня Лука, відвідати їх з нагоди 80-х роковин Голодомору в Україні. Також надійшло запрошення й від української громади, яке надіслав Михайло Семенюк, відвідати українців Славонії. Делегація українців з Дрогобича, хоч і невелика, проте представлена була людьми великих знань. Це – професор Микола Зимомря, історик літератури з європейським ім’ям, а також письменник, автор низки прозових збірок; Любомир Сікора, сповнений щирими знаннями, багатством ідей щодо дослідження української давнини від Прикарпаття до Адріатики і ширше; Надія Козар, що керує культурним життям міста. Виступи українських гостей про історію і сучасність України слухалися великою аудиторією – від студентів Загребського університету до міст з українськими осередками, які відвідали дрогобицькі просвітителі. Розділ книжки про виступи на тему Голодомору важливий і як матеріал, збагачений новими фактами з історії геноцидного злочину, створеного російсько-радянським режимом в Україні.

Автори розповідають про зустрічі з українцями міста Славонський Брод, який увійшов у їхню свідомість багатьма враженнями. Особливу повагу і вдячність викликав Михайло Семенюк – його плідною діяльністю на користь української спільноти, а також керівники низки українських осередків Славонії. Мальовниче представлені зустрічі з українцями Боснії, чимало теплих слів сказано про діяльність Павла Головчука. Видання має свою цінність і викладом лекції про перекладацьку майстерність, яку Микола Зимомря, літературознавець, письменник і перекладач, прочитав студентам україністики Загребського університету. Любомир Сікора ознайомив зі своїми пошуками і публікаціями в галузі давньої історії. Зустріч хорватської студентської молоді з дрогобичанами відбулася в аудиторії імені Тараса Шевченка, одній з кращих щодо оформлення славістичних аудиторій. Завдяки візиту дрогобичанських гостей, кафедра україністики поповнила свій бібліотечний фонд подарованими книжковими виданнями, а гості отримали книги, видані кафедрою, перш за все з історії українсько-хорватських зав'язків. Автори книжки в динамічному ритмі ведуть шляхами своїх поїздок і зустрічей – до інших міст і нарешті до Вуковара як символу перемоги хорватів над злом інтервентів, що має своє символічне значення і для сучасної України. Поїздка закінчилася відвідинами міста Липик, що увійшов в історію як місце перебування там Івана Франка і що увінчане пам'ятником поетові. Книжечка збагачена колоритними фотографіями, що представляють у першу чергу людей, які зустрічалися в цій подорожі, сповненій щирості почуттів, багатством вражень, ідеями взаємності, що сягає історичних глибин. Науковці подають в кінці своєрідний реєстр дружніх взаємин – імена людей, з якими відбувалися зустрічі. В цьому списку, безумовно, найзначніші імена і самих авторів, які увінчали свою подорож виразом теплих почуттів, відображених у цьому виданні. Очікується новий приїзд дрогобичанської делегації, яка привезе децицію тиражу рецензованої книжки, власне, як вираз дружніх взаємин і

декларації потреби динамічного розвитку відносин між дружніми країнами в майбутньому.

О.М. Ткачук

Секрети літературної майстерні

*(Семків Р. Як писали класики: поради, перевірені часом.
– К.: Пабулум, 2016. – 240 с.)*

Для широкого загалу читачів є звичними біографії письменників, адже індивідуальність митця привертає увагу ще від часу Просвітництва. Ми читаємо інтерв'ю з улюбленими авторами, де дізнаємося про спосіб життя, організацію праці або прототипи героїв чи просто джерела натхнення. Якщо ці аспекти ще цікавлять любителів словесності, то секрети літературної творчості, такі як прийоми оповіді, композиційні вирішення, чи навіть вибір теми, про яку варто писати часто залишаються поза увагою. Навіть більшість філологів не замислюються про цей аспект улюблених творів. Виною цьому уявлення про інтуїтивну, творчу природу художнього твору. Мовляв, правила написання творів – це пережиток доби класицизму, теоретики якого сповідували раціоналістичний підхід, писали поетики за якими учні вчилися писати художні твори. Так сформувалося явище шкільного класицизму.

Українська література в шкільному прочитанні до сих пір сповідує романтичний культ митця, передусім у розумінні природи творчості. Мабуть тому книжок з цієї тематики обмаль. У 1991 році з'явилася перекладена з польської праця Яна Парандовського «Алхімія слова», яка збрала цікаві факти з літературного життя, біографії письменників¹. Завдяки ній український читач зміг заглянути у письменницьку майстерню. Лише тепер

¹ Парандовський Я. Алхімія слова. Пер. з пол. – К.: Дніпро, 1991. – 374 с.